

Arrest

nr. 309 089 van 28 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOURI *loco* advocaat Mr. V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 16 juli 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 17 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Roemenië op 3 juni 2021 (Eurodac).

1.2. Op 6 januari 2022 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid. De voogdij werd eind augustus 2023 van rechtswege beëindigd.

1.3. Op 25 juli 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 27 juli 2023 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 17/08/2021
Overdracht CGVS: 31/03/2022

Je had op 17 februari 2023, van 9u08 tot 12u43, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Je werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Jouw advocaat, meester Vangenechten loco meester Henrion, was gedurende het volledige persoonlijke onderhoud aanwezig. Ook jouw voogd, O.(...) A.(...), was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Je bent Pashtoun en soennitische moslim. Je bent geboren en getogen in het dorp Babor in het district Chawkey van de provincie Kunar. Je ging tot de vijfde graad naar school en volgde ook les aan de madrasa. Je vader was landbouwer en jullie hadden twaalf velden liggen in jullie dorp. Twee velden werden door jullie bewerkt, voor de andere velden hadden jullie arbeiders in dienst. Je hebt vijf jongere broers. Jullie woonden samen met jouw drie paternale ooms en hun gezinnen. Jouw paternale oom S.(...) had Engels gestudeerd en werkte nog niet, I.(...) is tandarts en D.(...) legde wegen aan voor de overheid.

Op een dag ging jij naar jullie velden om gras af te doen. Je zag vijf talibs de rivier oversteken met wapens. Zij zagen jou ook. Een van hen was T.(...) D.(...) een dorpsgenoot van jou. Ter hoogte van het veld van A.(...) K.(...) hielden zij halt en zetten ze de wapens neer. Jij nam het gras op en vertrok richting jouw huis. Onderweg kwam je I.(...) K.(...) tegen, een soldaat uit jouw dorp. Je vertelde hem dat je talibs gezien had op het veld van A.(...) K.(...) en dat zij wapens bij zich hadden. I.(...) K.(...) verwittigde zijn collega's en belde de politie. Jij ging naar huis en vertelde je vader wat je gezien had. Je mocht van je vader die dag niet meer naar buiten gaan. Ongeveer twee uur later hoorden jullie geweerschoten. Jouw vader vertelde jou achteraf dat de overheid en de taliban gevochten hadden aan de velden en dat de overheid de wapens van de taliban geconfisqueerd hadden. Na het avondgebed kwam de mullah naar jullie huis. Hij had een brief bij van de taliban waarin zij stelden dat jij verantwoordelijk was voor het incident tussen hen en de overheid die dag. Door jouw schuld was hun plan misgelopen. De taliban zeiden dat jij aan hen overhandigd moest worden zodat jij gestraft kon worden. Als je niet naar hen zou komen, zou je gedood worden. Jouw vader wilde jou niet uitleveren en belde onmiddellijk een vriend van hem op. Deze vriend kwam jou de ochtend nadien ophalen en hielp jou om Afghanistan te verlaten.

Halverwege 2020 verliet je Afghanistan om via Pakistan, Iran en Turkije in Griekenland aan te komen. Je reisde verder naar Macedonië, Servië en Roemenië waar je op 3 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Zonder jouw procedure af te wachten, reisde je verder naar Duitsland waar je eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook hier verliet je het land voor er een beslissing genomen werd. Je reisde vervolgens verder naar België waar je op 16 augustus 2021 aankwam en op 17 augustus 2021 als niet-begeleide minderjarige vluchteling een verzoek om internationale bescherming indiende.

In de maand van jouw vertrek uit Afghanistan ontving jouw vader nog een dreigbrief waarin de taliban zeiden dat jij aan hen uitgeleverd moest worden, als dat niet gebeurde zou je vader gedood worden. Hierop vertrok jouw vader uit jouw dorp. Hij kocht een kippenboerderij in Nangarhar en verblijft afwisselend in Nangarhar en Kunduz zodat de taliban hem niet kunnen vatten.

Toen jij in Roemenië was, hoorde jij van je broer dat je oom, S.(...) vermoord werd door de taliban in hun zoektocht naar jou. Jouw twee andere paternale ooms verblijven evenmin nog thuis omdat de taliban achter jouw familie aan zit.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban.

Ter staving van jouw verzoek leg je volgende documenten neer: de taskara's van jou en jouw familieleden, foto's van jou en jouw familie, documenten en foto's van jouw oom S.(...), documenten en foto's van jouw oom I.(...), een dreigbrief van de taliban en een brief van jouw lerares Frans.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud

afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaatgeneraal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen in jouw dossier, dient te worden vastgesteld dat je onvoldoende gegevens of elementen hebt aangebracht op basis waarvan ten aanzien van jou kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban omdat zij jou verantwoordelijk achtten voor een mislukte operatie (CGVS, p. 15-16 en 25).

Het CGVS meent echter dat je er niet in slaagt om deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Ten eerste kan er op gewezen worden dat jouw verschillende verklaringen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming dermate inconsistent zijn dat de geloofwaardigheid van jouw problemen met de taliban reeds op de helling komt te staan. Zo verklaarde je op 17 augustus 2021, bij het indienen van je verzoek om internationale bescherming, dat je naar België kwam omdat je problemen had met de taliban, ze wilden jou namelijk met geweld rekruteren (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4). Tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaar je daarentegen dat je Afghanistan moest verlaten nadat de taliban jou verantwoordelijk achtten voor een gevecht dat uitbrak tussen hen en de overheid (CGVS, p. 15-16). De taliban wilden jou hierop arresteren en bestraffen (CGVS, p. 15-16). Dat je enerzijds verklaart dat de taliban jou wilden rekruteren en anderzijds dat de taliban jou wilden bestraffen omdat je hen verraadde, valt niet met elkaar te verenigen. Dat je geen consistente verklaringen weet af te leggen over de aanleiding van jouw vertrek uit Afghanistan zaait al de nodige twijfel over de geloofwaardigheid van jouw verklaringen. Verwacht kan worden dat je over de kern van je asielrelaas consistente verklaringen aflegt. Verder is het ook opvallend dat je zowel op je aanmeldingsfiche – 17 augustus 2021 - als tijdens je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) – 29 maart 2022 - liet optekenen dat jouw vader in jouw geboortedorp Baboro in de provincie Kunar woont (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 2; Verklaring DVZ, punt 15A). Op het CGVS verklaar je namelijk dat je vader afwisselend ergens in de provincie Nangarhar of Kunduz woont, nadat de taliban twee keer naar jou kwamen informeren in de maand na jouw vertrek uit het land (CGVS, p. 5-6). Hiermee geconfronteerd, stel jij eerst dat je de verhuis van je vader wel vermeldde (CGVS, p. 5). Wanneer je dezelfde vraag opnieuw voorgeschied krijgt, stel je dan weer dat ze het jou misschien niet gevraagd hebben, maar dat je het meldde (CGVS, p. 5). Dergelijke vage en nietszeggende verklaringen kunnen deze tegenstrijdigheid echter niet uitklaren en komen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen wederom niet ten goede.

Ook jouw verklaarde problemen met de taliban weten niet te overtuigen. Zo is het weinig aannemelijk dat de vijf talibs, in het ochtendlicht, bommen, wapens, munitie en (een) raket(ten) in het openbaar droegen en vervoerden nabij een dorp waar twee legerbasissen én een checkpoint van de arbaki zijn en dit bovendien op een plaats waar het leger en de politie soms passeerden (CGVS, p. 9, 12-13, 15-16, 18, 19, 20-21). Logischerwijze zouden dergelijke operaties 's nachts of in het geheim plaatsvinden, zeker gezien jij verklaarde dat de taliban overdag niet aanwezig zijn in jouw dorp, maar zich op een geheime manier verplaatsten (CGVS, p. 10-11). Verder verklaarde je tijdens je persoonlijk onderhoud dat de politie twee uur later naar de taliban ging waarop er een gevecht losbarstte en de wapens van de taliban in beslag genomen werden (CGVS, p. 15-16 en 19). Hierbij is het opmerkelijk dat je tijdens je interview bij de DVZ niet vermeldde dat er een gevecht uitbrak tussen de taliban en de politie, maar enkel dat de wapens in beslag genomen werden (Vragenlijst DVZ, punt 3.5). Geconfronteerd met deze gebrekkige verklaring stel jij dat je deze informatie van je vader kreeg na jouw interview bij de DVZ en dat jouw vader zei dat de overheid naar die plek kwam en de taliban gearresteerd werden (CGVS, p. 21). Deze povere uitleg is echter geen verklaring voor jouw gebrekkige verklaring bij de DVZ. Je had namelijk de uitleg van jouw vader niet nodig om ons op de hoogte te brengen van het gevecht tussen de taliban en de politie, daar jij de geweerschoten zelf gehoord had (CGVS, p. 15).

De ongeloofwaardigheid van jouw verklaarde problemen met de taliban vindt verder bevestiging in jouw verklaringen over de dreigbrieven, die erg onsamenhangend en tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde je bij de DVZ dat de eerste dreigbrief de dag na het incident aan jouw vader gegeven werd (Vragenlijst DVZ, punt 3.5). Op het CGVS verklaarde je daarentegen dat iemand de dreigbrief op de avond van het incident zelf kwam brengen waarop jouw vader een vriend contacteerde om jouw vertrek uit het land de dag nadien te regelen (CGVS, p. 15-16 en 22).

Ook wat betreft jouw vader en jouw paternale ooms weet je geen samenhangende verklaringen af te leggen. Jij verklaart dat jouw drie paternale ooms, S(...), I(...) en D(...), omwille van jouw problemen met de taliban eveneens problemen kregen met de taliban (CGVS, p. 4, 5 13 en 25). Jouw oom, S(...), werd zelfs gedood door de taliban tijdens hun zoektocht naar jou (CGVS, p. 4). Hier kan echter evenmin geloof aan gehecht worden gezien je geen coherente verklaringen weet af te leggen over de huidige verblijfplaatsen van jouw ooms. In eerste instantie verklaarde jij dat jouw paternale ooms nog steeds in jouw ouderlijke huis wonen (CGVS, p. 7). Later in het persoonlijk onderhoud verklaar jij dan weer eerst dat jouw ooms ontsnapten uit het dorp nadat jij van spionage beschuldigd werd, en dat ze na de machtsovername door de taliban terugkeerden naar het dorp (CGVS, p. 13). Even later verklaar je dan weer dat D(...) bij vrienden in Kabul woont en I(...) in zijn kliniek verblijft in de provinciehoofdstad (CGVS, p. 13). Bovendien verklaarde je dat jij nog contact hebt met jouw gezin via jouw oom I(...), die de telefoon doorgeeft aan jouw gezinsleden (CGVS, p. 6). Hieruit kan afgeleid worden dat jouw oom I(...) zich, net als jouw gezin, in jouw ouderlijke dorp Baboro, zou bevinden. Dat je er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen over de huidige verblijfplaatsen van jouw ooms is erg opmerkelijk gezien jij verklaarde dat jouw ooms in de problemen geraakten door jouw problemen met de taliban (CGVS, p. 4, 5, 13 en 25). Dat twee van jouw ooms zich nog in jouw dorp zouden bevinden is erg opmerkelijk daar één oom van jouw ooms reeds gedood werd door de taliban in hun zoektocht naar jou (CGVS, p. 4). Logischerwijze zouden jouw ooms dan ook het zekere voor het onzekere nemen en jouw dorp verlaten. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat ook het gedrag van jouw vader moeilijk in overeenstemming te brengen is met jouw verklaarde vrees ten aanzien van de taliban. Hoewel hij volgens jouw verklaringen afwisselend in Nangarhar of Kunduz woont, komt hij soms nog op een geheime manier naar het dorp (CGVS, p. 5-6). Ook dit is erg risicovol en getuigt niet van een ernstige vrees, zeker gezien de taliban ook nu nog af en toe bij jouw familie langs gaan en jouw broers hierbij slaan (CGVS, p. 23). Je weet het dan ook niet aannemelijk te maken dat de taliban nog steeds naar jou op zoek zouden zijn.

Je haalt terloops ook nog aan dat je enkele familieleden hebt die voor de voormalige Afghaanse overheid werkten. Zo zou de broer van je grootvader voor de Britten hebben gewerkt (CGVS, p. 10), zou jouw paternale oom I(...) onder andere tandarts zijn geweest voor het personeel van het nationale leger (CGVS, p. 11) en zou jouw andere paternale oom, D(...), projecten van de overheid hebben ontvangen voor de aanleg voor wegen (CGVS, p. 11). Uit jouw verklaringen blijkt echter nergens dat jouw familie in het negatieve daglicht van de taliban kwam te staan omwille van deze verklaarde jobs van familieleden. Het loutere feit dat jij een familielid bent van iemand die onrechtstreeks voor de voormalige overheid werkte en waarvan je niet te kennen gaf dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Het is aldus aan jou om aan te tonen dat je vervolging dient te vrezen. Je haalt echter geen vervolgingsfeiten in dat verband aan ten aanzien van jou of jouw familieleden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij je vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die je gehad zou hebben met de taliban.

Ook de documenten die je neerlegt ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De taskara en foto's van jezelf en jouw familieleden bevestigen louter jouw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

De documenten van jouw oom I(...) tonen aan dat deze persoon in de medische sector werkt, doch kan hieruit niet afgeleid worden welke band jij met hem hebt, noch of hij al dan niet werkte voor de Afghaanse overheid. Ook de documenten die jij voorlegt betreffende jouw oom S(...) kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uit deze documenten en foto's kan evenmin afgeleid worden wie deze persoon is en welke band jij met hem hebt, noch in welke omstandigheden deze persoon om het leven kwam. De brief van jouw leraar Frans heeft dan weer geen betrekking op jouw asielrelaas, waardoor ook deze geen ander licht werpen op bovenstaande motivering. Ook de dreigbrief die je neerlegt kan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen niet herstellen aangezien dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van jouw beweringen te herstellen. Dienaangaande moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van uw asielrelaas, dat ook op zichzelf geloofwaardig moet zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet

worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het

non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022.

Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jij zelf geen

concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien ben je tot en met de 5de graad naar school in Afghanistan, volgde je les aan de madrasa en heb je nog regelmatig contact met jouw familie in Afghanistan (CGVS, p. 4, 5, 6 en 9) . Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."*

De verzoeker kwam België binnen op zeer jonge leeftijd, als niet-begeleide minderjarige. De bijzondere maatregelen die genomen werden om tegemoet te komen aan de jeugdige leeftijd en maturiteit van de verzoeker, blijken onvoldoende. Het aanstellen van een voogd en de mogelijkheid voor deze laatste om opmerkingen te formuleren en/of documenten neer te leggen bijvoorbeeld, kan immers niet volstaan. Het was *in casu* van belang om rekening te houden met het gegeven dat de verzoeker aankwam toen hij slechts zestien jaar oud was en dat hij aldus zeer jong was op het moment dat zijn problemen zich voordeden. Het is niet meer dan normaal dat hij als kind moeite heeft met begrijpen van sommige nuances.

De commissaris-generaal gaat geheel voorbij aan de bijzondere context waarin het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) plaatsvond. De verzoeker kwam immers net aan na een lange en gevaarlijke reis vanuit Afghanistan naar België. Op dat moment werd hij beïnvloed door landgenoten die hij onderweg leerde kennen en die hem vertelden wat hij wel of niet moest zeggen. Er werd hem door de smokkelaars en andere Afghanen gezegd wat hij moest verklaren indien hij kans zou willen maken op een positieve beslissing. Op dat moment, net aangekomen in België na een lange en gevaarlijke reis, had de verzoeker nog geen enkele informatie gekregen over de asielpcedure in België, noch over het interview dat hij zou afleggen. Later kreeg hij een vertrouwenspersoon, zijn voogd, toegewezen en koos hij een advocaat. Hij kreeg meer informatie over de procedure en begreep dat het belangrijk was om de waarheid te vertellen. Daar komt nog bij dat de verzoeker geen kopie meekreeg van dit interview, waardoor het erg moeilijk is om achteraf zijn verklaringen te corrigeren. Het is onjuist, onzorgvuldig en onprofessioneel van de commissaris-generaal om met deze elementen geen rekening te houden en, in tegendeel, meer belang te hechten aan dit korte “interview” dan aan zijn coherente verklaringen gedaan op de DVZ en op het commissariaat-generaal (verder: CGVS).

De verklaringen gedaan bij de DVZ en het CGVS komen wel degelijk overeen. Wat betreft de verblijfplaats van zijn vader, wenst de verzoeker te benadrukken dat zijn vader afkomstig is uit Babor en daar altijd heeft gewoond, maar dat hij intussen afwisselend in Kunduz en in Nangarhar woont.

Het was erg vroeg toen verzoeker op weg was naar de velden, rond zes uur in de ochtend. Het was nog niet volledig licht buiten. Daarenboven was er geen checkpoint vlakbij. Er lag een legerbasis aan de bovenkant van het dorp en één aan de onderkant van de weg in de buurt van het dorp, maar beide basissen lagen niet vlakbij de velden van verzoekers familie. De arbaki's waren eveneens aanwezig naast de school. Zij hadden hun checkpoint in Khadakhel. De weg die langs de velden liep was een onverharde weg waar de overheidstroepen niet gewoonlijk, maar slechts uitzonderlijk passeerden.

Dat de verzoeker bij de DVZ niet vermeldde dat er een gevecht uitbrak, lijkt logisch. Immers werd van hem verwacht zich te beperken tot de hoofdzaken. De essentie van zijn relaas is dat hij vijf gewapende talibs zag rondlopen en dat dankzij zijn getuigenis de politie de wapens in beslag kon nemen. Het gevecht is, wat betreft verzoekers relaas, geen hoofdzaak. De verzoeker deed aldus exact wat van hem verwacht werd. Hij gaf een beknopte versie van zijn relaas en wijdde verder uit tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Na zijn interview bij de DVZ had verzoeker een gesprek met zijn vader waarbij deze laatste hem meer informatie gaf over het gevecht.

Verzoeker wenst te verduidelijken dat de dreigbrief in de nacht volgend op het incident werd afgegeven. Verzoeker zei tweemaal hetzelfde, maar zijn verklaringen werden lichtjes anders vertaald en daardoor anders geïnterpreteerd. Het incident vond plaats, en die nacht nog werd de brief naar zijn huis gebracht.

Verzoeker wilde nooit zeggen dat zijn paternale ooms nog in het huis woonden. Hun vrouwen en kinderen wonen er nog steeds, zijzelf niet meer. De “*thuis*” van zijn ooms is echter nog steeds in het dorp in Babor, ookal kunnen ze daar voorlopig niet meer verblijven. Immers is dat waar hun vrouwen en kinderen verblijven. Ze bezoeken af en toe hun familie, maar kunnen niet meer permanent in Babor verblijven. Ook verzoekers vader keert af en toe in het geheim terug naar het dorp om zijn vrouw en kinderen te bezoeken. Dit kan onwaarschijnlijk lijken voor de commissaris-generaal, maar in het licht van de Afghaanse samenleving, waarin familie heel belangrijk is, is dit begrijpelijk. De verzoeker begreep de nuance in sommige vragen niet. Waar de commissaris-generaal met zijn vraag doelde op “*wie verblijft er nog daadwerkelijk in dat huis*”, interpreteerde de verzoeker de vraag in de zin van “*wie heeft daar nog zijn thuis*”. Het antwoord op deze twee vragen is verschillend.

Het is voor de verzoeker vanzelfsprekend dat zijn familie schuin bekeken wordt door de taliban omwille van hun werk. Verzoeker verraadde de taliban waardoor talibs gearresteerd en wapens geconfisqueerd werden. Daar komt nog bij dat verschillende mannen van de familie banden hebben met het vorige regime en dat verzoeker het land verliet. Uiteraard zorgen de voormalige jobs van zijn ooms voor een bijkomend probleem, hoewel deze werkzaamheden *an sich* misschien nog vergeven hadden kunnen worden. Verzoekers familie is tot op heden in gevaar. De taliban blijft langskomen om zijn familie angst aan te jagen. Onlangs kwamen enkele talibs langs het huis en werd er naar een man gevraagd. Zijn moeder antwoordde hierop dat er geen mannen meer aanwezig zijn in het huis.

Volgens verzoeker liet de commissaris-generaal na om zijn situatie na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, alsook naar landeninformatie aangaande de situatie voor terugkerende Afghanen na een verblijf in het westen.

De bestreden beslissing stelt dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat personen die terugkeren uit het westen risico lopen op vervolging. Echter verwijst de bestreden

beslissing slechts naar één rapport, dat bovendien niet uitsluit dat verwesterde Afghanen het risico lopen op vervolging en gaat deze geheel voorbij naar al het onderzoek dat hierover werd gedaan. De commissaris-generaal ging aldus over tot een gedeeltelijke lezing van het EUAA-rapport en liet na andere beschikbare informatie te consulteren. Wat betreft de stelling dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging beschouwd kunnen worden, dient erop gewezen te worden dat het vaste rechtsspraak is van de Raad dat in Afghanistan banden met familie en de gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar. Wat betreft de overige elementen die de bestreden beslissing aanhaalt om te besluiten dat verwesterde Afghanen bij terugkeer geen gegronde vrees voor vervolging kennen, dient te worden gesteld dat het onduidelijk is waar deze informatie vandaan komt, en dat de conclusies die getrokken worden indruisen tegen wat in de hierboven aangehaalde onderzoeken wordt besloten.

Verzoeker heeft intussen een heel andere kledingstijl, heeft geen lange baard en luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat ook mannen in Afghanistan niet vrij zijn om te dragen wat ze willen. De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds iets meer dan twee jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten.

Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch. De verzoeker kwam op jonge leeftijd aan in België in augustus 2021 (hij was op dat moment zestien jaar oud) en is intussen dus iets meer dan twee jaar in België. De verzoeker heeft het gevoel dat hij hier in België openbloeide en opgroeide. Met dit element moet rekening gehouden worden volgens twee recente arresten van de Raad. Verzoeker heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan, onder meer door zijn scholing in België. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Indien de verzoeker, met deze ingesteldheid, naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn. De verzoeker merkte ook op dat in Europa mensen elkaar aankijken wanneer ze een gesprek voeren. Dit is een gewoonte die hij overnam. Oogcontact maken met een taliban, indien hij terug naar Afghanistan zou moeten keren, zou hem echter zijn leven kunnen kosten. De verzoeker is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd.

Verzoeker verwijst naar landeninformatie aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij verwijst eveneens naar landeninformatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die volgens hem overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban.

Conform met artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn moet bovendien de beoordeling van de internationale bescherming rekening houden met *“met diverse elementen betreffende het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker”*. Dit heeft als gevolg, volgens de rechtspraak *Elgafaji* van EU Hof van Justitie van 17 februari 2009 (C-465/07) dat *“in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn”*. In casu, wordt niet betwist dat verzoeker een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft, wat persoonlijke omstandigheden inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken.

3.1.2. In een aanvullende nota va 18 april 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments”* van 4 november 2022;
- de EUAA-rapport *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan – Country Focus”* van december 2023;
- het EUAA-rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023;
- de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van Cedoca van 14 december 2023.

3.1.3. In een aanvullende nota van 18 april 2024 brengt verzoeker informatie bij over de veiligheidssituatie in de provincie Kunar sinds augustus 2023 en de volgende stukken over zijn integratie en activiteiten in België ter kennis:

- bewijs scholing 2021-2022 en 2022-2023 (stuk 1);
- bewijs scholing 2023-2024 van 4 april 2024 (stuk 2);
- getuigenis leerkracht Frans van 10 februari 2024 (stuk 3);
- getuigenis R. G. (schoonmoeder) van april 2024 (stuk 4);
- getuigenis L. G. (vriendin) van 4 april 2024 (stuk 5);
- identiteitskaart S. M. (stuk 6);
- foto's met L. G. (vriendin) (stuk 7);
- foto met R. G. (schoonmoeder) (stuk 8);
- foto met L. G. (vriendin) en R. G. (schoonmoeder) (stuk 9);
- loonfiches juni, juli en augustus 2023 (stuk 10).

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

De Raad merkt allereerst op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 6 januari 2022, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 14; CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt verder uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het eerste deel van zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. De Raad treedt de bestreden beslissing aldus bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier:

"Ten eerste kan er op gewezen worden dat jouw verschillende verklaringen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming dermate inconsistent zijn dat de geloofwaardigheid van jouw problemen met de taliban reeds op de helling komt te staan. Zo verklaarde je op 17 augustus 2021, bij het indienen van je verzoek om internationale bescherming, dat je naar België kwam omdat je problemen had met de taliban, ze wilden jou namelijk met geweld rekruteren (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4). Tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaar je daarentegen dat je Afghanistan moest verlaten nadat de taliban jou verantwoordelijk achtten voor een gevecht dat uitbrak tussen hen en de overheid (CGVS, p. 15-16). De taliban wilden jou hierop arresteren en bestraffen (CGVS, p. 15-16). Dat je enerzijds verklaart dat

de taliban jou wilden rekruteren en anderzijds dat de taliban jou wilden bestraffen omdat je hen verraadde, valt niet met elkaar te verenigen. Dat je geen consistente verklaringen weet af te leggen over de aanleiding van jouw vertrek uit Afghanistan zaait al de nodige twijfel over de geloofwaardigheid van jouw verklaringen. Verwacht kan worden dat je over de kern van je asielrelaas consistente verklaringen aflegt. Verder is het ook opvallend dat je zowel op je aanmeldingsfiche – 17 augustus 2021 - als tijdens je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) – 29 maart 2022 - liet optekenen dat jouw vader in jouw geboortedorp Baboro in de provincie Kunar woont (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 2; Verklaring DVZ, punt 15A). Op het CGVS verklaar je namelijk dat je vader afwisselend ergens in de provincie Nangarhar of Kunduz woont, nadat de taliban twee keer naar jou kwamen informeren in de maand na jouw vertrek uit het land (CGVS, p. 5-6). Hiermee geconfronteerd, stel jij eerst dat je de verhuis van je vader wel vermeldde (CGVS, p. 5). Wanneer je dezelfde vraag opnieuw voorgeschiedt krijgt, stel je dan weer dat ze het jou misschien niet gevraagd hebben, maar dat je het meldde (CGVS, p. 5). Dergelijke vage en nietszeggende verklaringen kunnen deze tegenstrijdigheid echter niet uitklaren en komen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen wederom niet ten goede.

Ook jouw verklaarde problemen met de taliban weten niet te overtuigen. Zo is het weinig aannemelijk dat de vijf talibs, in het ochtendlicht, bommen, wapens, munitie en (een) raket(ten) in het openbaar droegen en vervoerden nabij een dorp waar twee legerbassissen én een checkpoint van de arbaki zijn en dit bovendien op een plaats waar het leger en de politie soms passeerden (CGVS, p. 9, 12-13, 15-16, 18, 19, 20-21). Logischerwijze zouden dergelijke operaties 's nachts of in het geheim plaatsvinden, zeker gezien jij verklaarde dat de taliban overdag niet aanwezig zijn in jouw dorp, maar zich op een geheime manier verplaatsten (CGVS, p. 10-11). Verder verklaarde je tijdens je persoonlijk onderhoud dat de politie twee uur later naar de taliban ging waarop er een gevecht losbarstte en de wapens van de taliban in beslag genomen werden (CGVS, p. 15-16 en 19). Hierbij is het opmerkelijk dat je tijdens je interview bij de DVZ niet vermeldde dat er een gevecht uitbrak tussen de taliban en de politie, maar enkel dat de wapens in beslag genomen werden (Vragenlijst DVZ, punt 3.5). Geconfronteerd met deze gebrekkige verklaring stel jij dat je deze informatie van je vader kreeg na jouw interview bij de DVZ en dat jouw vader zei dat de overheid naar die plek kwam en de taliban gearresteerd werden (CGVS, p. 21). Deze povere uitleg is echter geen verklaring voor jouw gebrekkige verklaring bij de DVZ. Je had namelijk de uitleg van jouw vader niet nodig om ons op de hoogte te brengen van het gevecht tussen de taliban en de politie, daar jij de gewerschoten zelf gehoord had (CGVS, p. 15).

De ongeloofwaardigheid van jouw verklaarde problemen met de taliban vindt verder bevestiging in jouw verklaringen over de dreigbrieven, die erg onsamenvattend en tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde je bij de DVZ dat de eerste dreigbrief de dag na het incident aan jouw vader gegeven werd (Vragenlijst DVZ, punt 3.5). Op het CGVS verklaarde je daarentegen dat iemand de dreigbrief op de avond van het incident zelf kwam brengen waarop jouw vader een vriend contacteerde om jouw vertrek uit het land de dag nadien te regelen (CGVS, p. 15-16 en 22).

Ook wat betreft jouw vader en jouw paternale ooms weet je geen samenhangende verklaringen af te leggen. Jij verklaart dat jouw drie paternale ooms, S.(...), I.(...) en D.(...), omwille van jouw problemen met de taliban eveneens problemen kregen met de taliban (CGVS, p. 4, 5 13 en 25). Jouw oom, S.(...), werd zelfs gedood door de taliban tijdens hun zoektocht naar jou (CGVS, p. 4). Hier kan echter evenmin geloof aan gehecht worden gezien je geen coherente verklaringen weet af te leggen over de huidige verblijfplaatsen van jouw ooms. In eerste instantie verklaarde jij dat jouw paternale ooms nog steeds in jouw ouderlijke huis wonen (CGVS, p. 7). Later in het persoonlijk onderhoud verklaar jij dan weer eerst dat jouw ooms ontsnapten uit het dorp nadat jij van spionage beschuldigd werd, en dat ze na de machtsovername door de taliban terugkeerden naar het dorp (CGVS, p. 13). Even later verklaar je dan weer dat D.(...) bij vrienden in Kabul woont en I.(...) in zijn kliniek verblijft in de provinciehoofdstad (CGVS, p. 13). Bovendien verklaarde je dat jij nog contact hebt met jouw gezin via jouw oom I.(...), die de telefoon doorgeeft aan jouw gezinsleden (CGVS, p. 6). Hieruit kan afgeleid worden dat jouw oom I.(...) zich, net als jouw gezin, in jouw ouderlijke dorp Baboro, zou bevinden. Dat je er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen over de huidige verblijfplaatsen van jouw ooms is erg opmerkelijk gezien jij verklaarde dat jouw ooms in de problemen geraakten door jouw problemen met de taliban (CGVS, p. 4, 5, 13 en 25). Dat twee van jouw ooms zich nog in jouw dorp zouden bevinden is erg opmerkelijk daar één oom van jouw ooms reeds gedood werd door de taliban in hun zoektocht naar jou (CGVS, p. 4). Logischerwijze zouden jouw ooms dan ook het zekere voor het onzekere nemen en jouw dorp verlaten. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat ook het gedrag van jouw vader moeilijk in overeenstemming te brengen is met jouw verklaarde vrees ten aanzien van de taliban. Hoewel hij volgens jouw verklaringen afwisselend in Nangarhar of Kunduz woont, komt hij soms nog op een geheime manier naar het dorp (CGVS, p. 5-6). Ook dit is erg risicovol en getuigt niet van een ernstige vrees, zeker gezien de taliban ook nu nog af en toe bij jouw familie langs gaan en jouw broers hierbij slaan (CGVS, p. 23). Je weet het dan ook niet aannemelijk te maken dat de taliban nog steeds naar jou op zoek zouden zijn.

Je haalt terloops ook nog aan dat je enkele familieleden hebt die voor de voormalige Afghaanse overheid werkten. Zo zou de broer van je grootvader voor de Britten hebben gewerkt (CGVS, p. 10), zou jouw paternale oom I.(...) onder andere tandarts zijn geweest voor het personeel van het nationale leger (CGVS, p. 11) en zou jouw andere paternale oom, D.(...), projecten van de overheid hebben ontvangen voor de aanleg voor wegen (CGVS, p. 11). Uit jouw verklaringen blijkt echter nergens dat jouw familie in het negatieve daglicht van de taliban kwam te staan omwille van deze verklaarde jobs van familieleden. Het loutere feit dat jij een familielid bent van iemand die onrechtstreeks voor de voormalige overheid werkte en waarvan je niet te kennen gaf dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Het is aldus aan jou om aan te tonen dat je vervolging dient te vrezen. Je haalt echter geen vervolgingsfeiten in dat verband aan ten aanzien van jou of jouw familieleden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij je vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die je gehad zou hebben met de taliban.

Ook de documenten die je neerlegt ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De taskara en foto's van jezelf en jouw familieleden bevestigen louter jouw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet onmiddellijk ter discussie staan. De documenten van jouw oom I.(...) tonen aan dat deze persoon in de medische sector werkt, doch kan hieruit niet afgeleid worden welke band jij met hem hebt, noch of hij al dan niet werkte voor de Afghaanse overheid. Ook de documenten die jij voorlegt betreffende jouw oom S.(...) kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uit deze documenten en foto's kan evenmin afgeleid worden wie deze persoon is en welke band jij met hem hebt, noch in welke omstandigheden deze persoon om het leven kwam. De brief van jouw lerares Frans heeft dan weer geen betrekking op jouw asielrelaas, waardoor ook deze geen ander licht werpen op bovenstaande motivering. Ook de dreigbrief die je neerlegt kan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen niet herstellen aangezien dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van jouw beweringen te herstellen. Dienaangaande moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van uw asielrelaas, dat ook op zichzelf geloofwaardig moet zijn."

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij handelde op advies van derden die hem zeiden wat hij moest verklaren indien hij kans zou willen maken op een positieve beslissing, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan bovenstaande motieven. De Raad benadrukt immers dat een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen geschiedt. Verzoeker is bovendien zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken, gezien hij zowel bij aanvang van de procedure als tijdens het persoonlijke onderhoud meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht te waarheid te vertellen.

Waar verzoeker verwijst naar de problemen die hij als terugkeerder naar Afghanistan zou lopen wegens verwestering, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus" januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul.

Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina* betreft” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker wijst *in casu* op het feit dat hij inmiddels al meer dan twee jaar in België doorbrengt, de jonge leeftijd waarop hij in België aankwam, zijn integratie in België waardoor hij zich verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan, zijn herkomst uit de provincie Kunar, het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te “*verwestern*” of minstens als “*verwesterd*” beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken daar deze fel veranderd zijn sinds zijn vertrek. Verzoeker brengt in zijn aanvullende nota verder bewijzen bij van scholing, getuigenissen van mensen uit zijn omgeving, waaronder zijn leerkracht, schoonmoeder en vriendin, alsook loonfiches.

Uit voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker was bijna 16 jaar oud toen hij in België is aangekomen. Verzoeker heeft als kind en ook tijdens zijn tienerjaren in Afghanistan gewoond en is er naar school geweest. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst er verder op dat verzoeker slechts

sinds juli 2021 in België heeft verbleven in het kader van de procedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4) en heeft nog steeds contact met zijn familie in Afghanistan (*Ibid.*, p. 6). De documenten die verzoeker neerlegt kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen, maar wijzen hoogstens op zijn integratie, wat niet hetzelfde is als verwestering.

Verzoeker stuurt met zijn betoog over zijn activiteiten in België aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cfr.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit element dat weliswaar wordt ondersteund door getuigenissen over zijn leven in België uit verzoekers omgeving, valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker. Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker kan zich niet beroepen op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker met de verwijzing naar zijn jonge leeftijd en zijn verblijf in Europa persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP